



# La utilitat del meu vot

**"Potser gràcies al meu vot, amb algunes altres desenes de milers, al meu país es manté l'esperança d'una vida política pròpia, no del tot diluïda en les confuses aigües espanyoles: no és poca cosa, aquesta esperança mantinguda."**

Vaig seguint atentament, com és la meua obligació de ciutadà, aquesta campanya electoral que ens acompanya ja fa tantes setmanes que sembla un temps infinit. Podria escapar-me'n, és clar, i ocupar-me estrictament dels meus afers privats, que no tots són tan privats. Podria no mirar els cartells –m'estalviaria de contemplar "El nostre president" Lizondo amb aquell gest que et fa venir escalfreds només de pensar-hi–, podria no mirar la tele, no obrir els diaris, "passar" de tot: de motius no en falten. M'estalviaria, també, una irritació sorda i permanent a la vista del missatge insistent que ens inunda: Felipe sí o Felipe no, Anguita o no Anguita, Aznar o no Aznar, i els subalterns intentant desesperadament –és el seu deure– d'explicar que *també* existeixen. És política espanyola, com sempre, què hi farem, i per tant és perfectament natural. Però, a mi, que tinc molt poca vocació d'espanyol, haver de patir-ne els efectes em posa, en cada elecció, de molt mal humor.

Els valencians no hem pogut o no hem volgut, encara, construir un espai polític amb autonomia suficient per a no ser incondicionalment subaltern, dependent, a penes regional. Bé: alguns sí que hem volgut, però hem estat sempre insuficients, sovint poc avinguts, i sempre mirats de través pels altres. A cada elecció ens han dit: Que no veieu que sou molt pocs? No veieu que sou inútils? Ens han dit sempre: Vinga, pugeu al carro i viatjareu més còmodament. El vot útil era sempre el seu, no era mai el nostre: és la doctrina oficial, persistent, dominant. La que ara mateix s'imposa metòdicament des de la mateixa premsa valenciana (i no em referesc a *Las Provincias*...); tot vot és útil, excepte el vot nacionalista. Curiosament, la dreta espanyola, a València, ho té claríssim: voteu-nos a nosaltres, voteu PP, i si no ens voleu votar, voteu Unió Valenciana. No tenen tantes manies. He vist passar molts anys, i moltes eleccions, moltes campanyes, molts papers, molta premsa, molts discursos públics i privats, i he vist una constant que no canvia: el valencianisme progressista, valencianisme nacional, nacionalisme valencià, digueu-ne com vulgueu, *ha de ser* suprimit, ha de ser reduït als marges i, si pot ser, al no-res, ha de ser, en el millor dels casos, absorbit, anul·lat i privat de substància pròpia.

Amb molt d'amor, diuen, i amb molt bona voluntat. Amb molt de *realisme*, amb molta utilitat: les reivindicacions assumibles, diuen

sempre, ja les assumim nosaltres, no? Doncs bé, algunes, sí, però la més important, no: la construcció del País Valencià com a espai polític autònom, amb vida pròpia i amb correlació de forces pròpia, no dependent dels avatars de Madrid. Potser això és negar-se obstinadament a la subalternitat nacional. En qualsevol cas, és clar que molesta. Estarien més còmodes, tots, si el nacionalisme (això que al País Valencià fa trenta o quaranta anys que s'entén per *nacionalisme*) no existira, o si fóra només una miqueta de llengua a l'escola i als rètols, i una miqueta de gestió del territori. Molesta que vulga ser alguna cosa més. Què hi farem: ha molestat sempre.

I tanmateix, aquest país no serà un país mentre no tindrà forces polítiques pròpies, nacionals, no subalternes, amb una presència prou eficaç per a servir de punt de referència i de contrast. De cara endins, i també de cara enfora: em fa una vergonya infinita que l'única "diferència" que puguem mostrar siga Unió Valenciana. I ara, com abans en tantes ocasions, és probablement cosa d'uns pocs milers de vots: potser els vots d'aquells mateixos que solen dir: "Ja m'agradaria que el nacionalisme tinguera una bona presència: jo el votaria amb molt de gust, però com que no tindran èxit, votaré una altra cosa". Així van fent que es compleisca la pròpia profecia: sempre tenen raó. Jo potser no he tingut raó mai: sempre, en tota ocasió, cada vegada, sense excepció, he votat amb una altra mena de coherència. I potser gràcies al meu vot, amb algunes altres desenes de milers, al meu país es manté l'esperança d'una vida política pròpia, no del tot diluïda en les confuses aigües espanyoles: no és poca cosa, aquesta esperança mantinguda. Perquè sense el meu vot el nacionalisme polític, al País Valencià, s'hauria mort sense resurrecció possible. I una cosa és, per mi, radicalment certa: el *nacionalisme polític*, en aquest país i en aquesta etapa de la història, és una pura i simple necessitat. Potser permanentment frustrada, com el país mateix, però permanentment viva. Qüestió de supervivència. Vull dir, per tant, amb la convicció més profunda, que no hi ha vot més útil que el meu vot. Vostès dispensen.

**Joan F. Mira**